

jezik dovolj gibčen tudi za učene razprave. Le treba ga je znati.

In res! slovenščina je napredovala od leta 1848. z brzimi koraki. Neumorni boritelji na političnem polju so se trudili, da ji pridobé v šoli in v uradu potrebno in pravično veljavo. Nasprotniki so vedno očitali, da še ni izomikan slovenski jezik za šolo in urad. Tem nasprotnikom je bilo treba pokazati z vzgledi, da se lažejo. Naš gospod profesor je bil eden izmed onih, ki je oral ledino na tem polju. Razpravljal je časoslovje latinskega jezika in je primerjal s slovenskim, učil je, kako se dadó tudi grški in latinski klasiki prav gladko prelagati na slovenski jezik. Za vzgled je preložil Ksenofontove *Memorabilije na Sokrata* v »Klasju iz domačih in tujih logov« l. 1862. — Skoro gotovo je ta prevod izmed najboljših, ki jih ima slovensko slovstvo iz starih klasikov. — Takisto je priobčil tudi I., II. in IV. govor Ciceronov *zoper Katilino* v »Zori« l. 1872. V rokopisu ima prevod Julija Cezarja »de bello Gallico«, katerega ni dal tiskati, češ, da ne bi podpiral le-

nobe. — Z zlatimi črkami pa bo vedno ostala zapisana v slovenski literarni zgodovini njegova *Slovensko-latinska Slovnica za slovensko mladež* (Novo Mesto 1874.), ker je prva v jeziku »Kirilove« hčerke.

S tem smo v kratkih potezah narisali delovanje p. Ladislava Hrovata na slovenskem slovstvenem polju. Kar je storil kot marljiv učitelj v 36 letih za razvoj slovenske ideje, ni treba omenjati, ker je še dovolj živih prič.

Omenimo naj le še, da je bil kot mašnik reda sv. Frančiška tudi vedno neumoren delavec v Gospodovem vinogradu. Če ga niso šolski posli zadrževali, bil je pripravljen iti v spovednico, ali k bolnikom vsako uro, kadarkoli so ga klicali.

Ko je po 36letnem delovanju z letošnjim šolskim letom prosil pokoja, odlikoval ga je presv. cesar za njegove zasluge za slovstvo in šolo z *zlatim križcem s krono za zasluge*.

Mi le želimo, naj še mnogo let zaljša njegove prsi zlati križec!

Sobica.

Sobica tiha!
Loči me s svetom kot mniha,
In se zapri za menoj!
Ko se tako-le sam
Z dumčico poigram,
Slobodo dišem s teboj,
Sobica tiha!

Sobica tiha!
V tebi gosteje se vzdihaj,
V tebi sladkeje smeji!
Mlado utriplje srce,
Nove sveté želje,
Kakor da molim se zdi,
Sobica tiha!

Sobica tiha!
V tebi mi solza usiha,
Vshaja veselja mi dan.
Tukaj čakam lahkó,
Kdaj me možje odnesó
V tišji, prsteni stan,
Sobica tiha!

J. —ek.

